

Jan Graclík: Za oponou hudby: Vnitřní struktura v hudebním klubu Futurum Music Bar

Oponentský posudek bakalářské práce

Téma bakalářské práce Jana Graclíka, totiž „odhalení klíčových vztahů a procesů, které ovlivňují fungování klubu...“ (s. 1), slibuje na případové studii ze známého pražského klubu postihnout jeden z fenoménů, formujících významnou podobu současného hudebního života, život hudebních klubů. Teoretický rámec (s. 4 – 10) navrhuje kombinaci několika významných textů – zejména Merriamův s jeho antropologickým přístupem k hudbě, Geertze a jeho koncept čtení událostí jako textů, a Bourdieua (a spřízněnou Thornton) s teorií kapitálů – jako základ interpretace toho, co se v klubu odehrává. (Čtenář je přitom zvědavý, jak se autorovi podaří propojit Bourdieua s euforickým zážitkem, spojeným s poslechem hudby, jak jej Graclík popisuje v úvodním positioningu.) Poučená metodologická část, zejména oddíl o kvalitativní analýze (s. 12 – 13) slibuje nadstandartní studentský text. Poté má ale text sestupnou tendenci.

Hlavní problém empirické části spočívá v tom, že - jakkoli se autor údajně účastnil koncertů různých žánrů (s. 13; později ovšem připouští, že zkoumal vlastně jen koncert kapely Dead Poet Society – viz s. 29) – text téměř neobsahuje data z vlastního pozorování hudebních událostí, konkrétně z pozorování lidských interakcí. Kromě šestiřádkového úryvku z rozhovoru s fanoušky, čekajícími na koncert (s. 30), tu není nic o pozorování interakcí mezi hudebníky, posluchači a zaměstnanci klubu, o vyjednávání výsledku, o tenzích mezi nimi... Právě tyto interakce jsou přitom údajně hlavním těžištěm práce. Čteme důkladně o interiéru klubu včetně jeho zákulisí (zřejmě pozůstatek hudebně-antropologického semináře); převážná většina dat pochází z rozhovorů s majitelem a manažerem klubu a několika techniků. Jejich odpovědi jsou brány zcela nekriticky. Z rozhovorů se tedy dozvíme něco o tom, jak podle manažerů funguje organizační stránka klubu. Celkem nepřekvapivě vysvětlují, že se snaží uspokojit i leckdy bizarní přání hudebníků nebo že je důležité kvalitní technické vybavení. Očekávatelné je i konstatování manažera Siňora, že si už nevybírání kapely podle svých hudebních preferencí, neboť to někdy vedlo k poloprázdnému klubu (s. 33).

Pasáže o fungování klubu jako by pocházely z jakéhosi manuálu, nikoli z pozorování. Např. „Hlavní světelný technik připravuje a testuje světelné vybavení... pomocník zajišťuje technické detaily“ s odkazem „terénní zápisky 26. 2. 2024“ (s. 37) V krátkém Závěru (s. 54 – 55) se autor nijak nevrací k teoretickým konceptům, které tak slibně uvedl na začátku. Poněkud mysticky tu tvrdí, že „různé fáze vývoje ovlivňovaly nejen atmosféru klubu, ale i vnímání ze strany návštěvníků a personálu.“ Pokud jsou myšleni současní návštěvníci, tak data naopak nasvědčují, že tomu tak není (s. 50).

Shrnuto: Pěkně rozvržená a teoreticky solidně zakotvená práce má jen nepříliš dobře zvládnutou empirickou část. Není přitom jasné, jestli autor nezvládl samotný výzkum, nebo jen jeho prezentaci v písemné podobě. Práci navrhuji hodnotit jako velmi dobrou.

